

En starček je živel...

Illustriral Fr. Godec.

9. Sv. Peter v škripcih

Hodi sv. Peter po nebeških dvorih gor in dol in odmajuje s sivo glavo. V rokah mu rožljajo nebeški ključi. »To je križ, to je križ, pa Boga ni na njem!« vzklikne in se čudi... Zdaj se obrne k svetima bratoma in ju zaskrbljeno pobara: »Govorita, povejta: Le zakaj in kako da je prišel stari Andrejec v sveto nebo?«

Sveta brata v nebeških dvorih se spogledata in se nič, nič ne čudita. Pa se prvi oglasi modri učenik in apostol sv. Pavel in ponovi: »Le zakaj in kako?« Potlej si pogladi dolgo sivo brado in se smehlja: »Sveti brat Peter, ali ne veš? — Kjer je največja sila, tam je roka božja najbolj mila.« In še ponovi: »Le zakaj in kako?« Nato odgovori: »No, zato! Od nas so nedolžni otročiči oblast dobili in so večne pogube Andrejca rešili. Črni vragi so se že režali, kako bodo starčka v pekel spehali; ali nedolžni otročiči so jim račune prekrižali in so Andrejca v nebesa speljali. No, zato, sv. Peter! Oblast je oblast!«

»Toda to nikakor ne odgovarja božji pravičnosti, ki ne dopušča poleg sebe niti toliko krivice, kot je za nohtom črnega,« ugovarja sv. Peter. Zato govorita in povejta: Le zakaj in kako da je prišel stari Andrejec v nebo?«

Oglasi se zdaj veliki cerkveni učenik sv. Avguštín in pojasni: »Le zakaj in kako? No, zato: Z nedolžnimi otročiči je postal stari Andrejec sam otrok in usmilil se ga je pravični Bog. Stari Andrejec že uživa sveti raj, usmiljeni Bog ga še njegovim vnučkom — koštrunčkom daj!« — »Amen!« zatrdita še oba velika svetnika.

Hodi sv. Peter po nebeških dvorih gor in dol, odmajuje s sivo glavo in rožlja z nebeškimi ključi v roki. »To je križ, to je križ, pa Boga ni na njem!« vzklikne in se čudi zdaj še bolj... Kar ima na srcu, to mora tudi na jezik; zato si potoži, tako si potoži sveti

Peter: »Kdor ni izkusil, ta ne ve, kako težka in odgovorna je služba nebeškega ključarja. Pismo govori: Pijanci in kvartopirci ne pojdejo v nebeško kraljestvo. Le brezmadežnim in prečiščenim je prosti dohod v sveti raj, le tem se na stežaj odpirajo nebeška vrata. In danes? Še sv. Pavel in Avguštín, ta dva velika in učena svetnika, sta se dala pretentati...« Še ima na srcu sv. Peter. Govori si, kakor bi konec grizel: »Ako bi konja mačka skotila, bi podkovan za peč šel: Andrejca je trta rodila, zato je hodil z bariglico v zidanico. Vino ne govori: ‚Hodi!‘ nego: ‚Sedi!‘ To se ve: Andrejec je rad ubogal. Sedel je ter ga lokal in pil, da je še pamet zapil. In joj,

prejoj! Ta pijanec, ki še zdaj po žganju smrdi, prepeva v družbi z nedolžnimi otročiči v svetem raju pesem 'O nebeški gloriiji'...«

Hodi sv. Peter po nebeških dvorih, hodi. Odmajuje s sivo glavo in rožlja z nebeškimi ključi v roki. In se čimdalje bolj čudi: »Le zakaj in kako da je prišel stari Andrejec v sveto nebo?«

Tovariša svetnika nista iz zadnje moke, pa jima ne verjame. Ne prime se ga ne Pavlovo, ne Avguštinovo pojasnilo, ko bi mu ga tudi v glavo vlivaj; kot zid je gluha za njune besede, prepričan, da niso v skladu z božjo pravičnostjo, ki mora obveljati v vsakem primeru, pa naj bo temu ali onemu prav tako ali ne... Res da ne čisla sv. Peter starega Andrejca bolj — kakor špilo pri klobasi, ki se proč vrže in pohodi, ali on bi bil prvi, ki bi mu dovolil vstop v sveti raj, le da bi to ne nasprotovalo nebeški pravičnosti.

Stara glava — pusta glava. Sv. Peter se ne drži lepo, kakor bi rožice sadil in med lizal, ampak grdo, kakor bi ga s kolom tiščal za vratom. Težke reči razmišlja, da se prijema za glavo. Mora najti pot, da bo razvozlal prečudno uganko.

Čez čas mu vendarle posije sonce na obraz. Potrka se s koncem desnega kazalca po čelu ter zadovoljno vzdikne: »No da! Temu se moraš pritožiti, ki ti more preložiti. In to takój: Ura zamujena je za vselej izgubljena. In ko to izreče, jo mahne naravnost k Bogu Očetu, ki sedi na zlatem tronu v svetih nebesih. Pove mu, kako in kaj je z Andrejcem ter ga prosi za rešitev in končno odločitev te kočljive zadeve.

Bog Oče, Stvarnik nebes in zemlje, pohvali najprej nebeškega vratarja za zvesto in vneto vršitev njegove odgovorne službe, nato ga pa ljubeznivo potreplje po rami ter mu smehljaje se reče: »Kdor vse razume, vse odpusti.«

Sv. Peter osupne: »Je to rešitev na moje vprašanje?« Bog Oče prikimava: »Jel!«

»Jaz tega ne razumem.«

»Boš že še umel, sv. Peter! Še enkrat ti rečem: Kdor vse razume, vse odpusti.«

»Ne gre mi v glavo in ne!«

»Ti bo že še šlo, Peter! In še ti rečem: Kdor vse razume, vse odpusti.«

»Gospod Bog, govori naravnost, tvoj hlapec poslušaj.«

»Prav! Poslušaj torej: Nedolžni otročiči resnico govore in pravico storé. Prepevaje in čvrčaje so privedli skozi nebeška vrata starega Andrejca v sveti raj. — Ali zdaj razumeš?«

»Oče naš, slišim že, razumem pa ne. Je to pravica?« se upira sv. Peter. »Tudi učeni sv. Pavel in Avguštin sta bila proti temu, da bi odprli pijancu Andrejcu nebeška vrata.«

»Sta bila,« poudari Gospod Bog. »Vidiš, veliko pravic, malo pravice; dosti učenih, malo izkušenih: tudi modri močje včasih greše. — Sta mar še proti?«

»Ne več!«

»No, vidiš! Lahko bi odprl, ti Peter, staremu Andrejcu nebeška vrata, saj ima polno pošteno prebitih let, ali ti tega nisi hotel. Vidiš, tudi lahko je težko tistemu, ki noče. Zakaj nisi vsaj poslušal svetih modrecev? Vidiš, sam si pristavil lonček k ognju, da bi se samo kuhalo; toda, ako se samo kuha, je slaba juha.«

»Moj Stvarnik, jaz verujem v tvojo besedo, ali na jasnem si še nisem in nisem. Glej, pisma vendar ne lažejo. In tam stoji zapisano: ‚Pijanci in kvartopirci ne pojdejo v nebeško kraljestvo.‘«

»Pisma ne lažejo, to je, da ne! Si pa pogledal tudi v knjigo življenja starega Andrejca in čital tam, kar je zapisano o njem, kaj? — preden si izrekel obsodbo, hudo obsodbo?«

»Ne! Oprosti, Gospod Bog; Ne! Duh po žganju, ki je izpuhteval iz starčkove obleke, me je premotil, da sem opustil to svojo dolžnost. Čisto pozabil sem na to.«

»Pojdi tedaj v poglej, kaj stoji tam zapisano o starčku Andrejcu, pa ti bo vse jasno in boš vse razumel in vse odpustil.«

»Storil bom po tvojem ukazu,« je odgovoril sv. Peter, se priklonil Gospodu Bogu in odšel izpred obličja božjega.

V knjigi življenja je bilo o starem Andrejcu s Topolovca zapisano: »Andrejec je dobro vedel, kaj pravi gruntec: Če ne boš ti mene obdeloval, bom pa jaz tebe zdelal. Zato je s svojo pokojno ženo naravnost garal kot črna živina na svojem gruntu skoraj šestdeset let in to brez tarnanja in cmerikavosti. Žulil je pri tem zmesen ali ovsen kruh s čebulo ali česnom, še Bog, da ga je bilo kaj, ter pil za žejo doma pridelano vino, bolje rečeno — kislico od trt samorodnic: beline in lipine. Seveda, kadar je vinograd kaj prida obrodil, sicer je lokal vodo. Dvanajst zdravih in žilavih otrok sta s pokojno ženo izredila in jih lepo za Boga in za dom vzgojila ter vse primerno dobro preskrbela. Ob smrti ljubljene žene je izročil domačijo najmlajšemu sinu, ki je ostal še pri hiši, le vinograd si je izgovoril v svojo last do smrti. Ob velikem trudu ga je obnovil z novim trsjem, ki je rodilo žlahtno kapljico, ki bi se je ne branil sam cesar in kralj. Vse moči je žrtvoval zdaj vinogradu in vnučkom na domu, zato so pa tudi zdravi in čvrsti kot dren. Res ga je rad pil, a je vedno on nosil vino, ne vino njega; le sedemnajstičar, ko še ni poznal njegove moči, ga je enkrat oмотil, pa še takrat so bile prazne marnje daleč od njegovega srca in je le Boga hvalil in častil pa mislil na svoje vnučke — koštrunčke. Zato mu je pa izkazoval dobri Bog vse življenje obilno usmiljenje. Še na njegov zadnji rojstni in godovni dan, ko je dopolnil ravno eno manj kot devetdeset let, mu je podelil veliko milost, da se je v hudem vremenu in po težki poti napotil v oddaljeno župno cerkev v Boštanj, kjer se je vestno pripravil za — zadnjo pot. V živi veri je pokojni prejel poslednjo popotnico, s katero je izmil in postrgal vsak madež z duše in zadobil milost zveličanja. Trdo delo za vsakdanji kruh za obilno družino in pogoste molitve so ga v vsem življenju varovale vsega hudega, tako da je na svoj rojstni dan, ko je doživel eno manj kot devetdeset let, dozorel za nebesa...«

Vse to je prečital sv. Peter in še in še.

In ko je do konca prečital, je zaklical: »Joj meni!« ter se skesano trkal na prsi. Potem pa je kakor veter naglo odhitel s knjigo življenja v roki, k sv. Pavlu in Avguštinu.

(Konec prihodnjč.)